

Όμορφη μα διεφθαρμένη (20130)

Όμορφη μα διεφθαρμένη...τρεις λέξεις που βηματίζουν στα δωμάτια του μυαλού μου. Τις έχω στο μυαλό μου από εκείνο το βράδυ της Παρασκευής. Τις άκουσα στην ταινία "Ποτέ την Κυριακή", περιέγραφαν ένα πυρωμένο κομμάτι γης μέσα σε μια αρμυρή γαλάζια γουλιά νερό, την Ελλάδα. Ξέχασα να συστηθώ βέβαια...με λένε Νίκο, το επίθετό μου δεν έχει σημασία, προσφάτως έκλεισα τα 17. Κατά πάσα πιθανότητα, εσείς που διαβάζετε αυτό το κείμενο περιμένετε να δείτε μια τέλεια διαρθρωμένη έκθεση με την οποία θα προσπαθήσω να σας πείσω ως προς το γιατί πρέπει να πάρετε εμένα στην Βουλή των Εφήβων και όχι κάποιον άλλο. Αν είναι πράγματι έτσι θα πρέπει να σας στεναχωρήσω, διότι το κείμενο που έχω αρχίσει να γράφω έχει σκοπό απλά να σας κάνει να δείτε , για λίγο μόνο, τον κόσμο μέσα από τα μάτια μου.

Όπως ανέφερα και πριν, είμαι από μια επαρχιακή πόλη, όχι μικρή μα βροχερή και ενίοτε όμορφη, την Πάτρα. Το πρόβλημα όμως δεν είναι αυτό. Είναι ότι όπως λέει και ο Καρυωτάκης " κάθε πραγματικότητα μου είναι αποκρουστική ". Αυτό μου συμβαίνει κάθε πρωί, βλέποντας τον πατέρα μου να σηκώνεται στις 5 το πρωί, για να πάει για δουλειά και κάθε μεσημέρι, που τρώμε χωρίς τη μητέρα μου, η οποία κάνει δύο δουλειές για να μπορώ εγώ τώρα να φιλοσοφώ μέσω διαδικτύου (παραμένω ευγνώμων που έχουμε τα αναγκαία). Είναι μόνο αυτό; ΟΧΙ. Κάθε μέρα, όλη μέρα, σε τηλεόραση και διαδίκτυο, ραδιόφωνο και εφημερίδες παρουσιάζεται "ακμάζουσα" η επί τόσες δεκαετίες υποβόσκουσα παρακμή της Ελλάδας, η διάλυση κάθε Θεσμού και η καταστρατήγηση κάθε δικαιώματος. Χείριστο όλων είναι το ότι ζούμε σε μια κατ' ευφημισμό δημοκρατία η οποία όχι μόνο δεν ικανοποιεί το λαό, αλλά δεν φροντίζει για το καλό του, οδηγώντας τον στη εξαθλίωση.

Και επανέρχομαι στην αρχική μου τοποθέτηση, πως η Ελλάδα είναι μια διεφθαρμένη αλλά παρά ταύτα πανέμορφη δεσποινίδα, η οποία δεν έχει αποφασίσει τι θα κάνει με τη ζωή της. Είναι λες και η χώρα επάνω στην οποία έχω εναποθέσει τις ελπίδες μου για μια καλύτερη ποιότητα ζωής περνά μια "παρατεταμένη εφηβεία". Εμφανίζεται ευθυνόφοβη και αναποφάσιστη. Όπως έγραψε ο αγαπημένος μου ποιητής, "όπου και να πάω η Ελλάδα με πληγώνει". Και όχι μόνο αυτό. Με κρίνει χωρίς να έχει διάθεση για αυτοκριτική. Ό,τι πιο κοντά σε αυτοκριτική θα ακούσει κανένας από Αυτή είναι προσποιητά συγγνώμη, στα μάτια της τα κροκοδείλια δάκρυα είναι σύννητες φαινόμενο.

Αν Την έβλεπα Θα Της έλεγα "αναρωτιέμαι Ελλάδα, εμένα που τόσο Σε αγαπώ, πότε θα πάψεις να με πληγώνεις"; Σε αυτή την μίζερη πραγματικότητα ζητάτε από μαθητές να έρθουν και να δώσουν πνοή σε ένα Θεσμό τόσο απαξιωμένο, όσο ο κοινοβουλευτισμός; ΝΑΙ... Μόνο εμείς, η νέα γενιά με όλα τα ελαττώματα και τα προτερήματά της, με τον απόλυτο χαρακτήρα της μπορεί να δώσει ψυχή σε κάτι τόσο "κενό" κάνοντάς το "καινό". Όλοι μπορούμε. Αυτός μπορεί, αυτή μπορεί, εμείς μπορούμε κι εγώ μπορώ. Αυτά τα οποία ουσιαστικά μπορεί να προσφέρει το

κοινοβούλιο σε εμάς είναι ήσσονος σημασίας σε σχέση με αυτά τα οποία μπορούμε να προσφέρουμε εμείς στο κοινοβούλιο. ΔΕΝ έχουμε εμείς ανάγκη τη Βουλή, δεν έχουμε ανάγκη τους άρχοντες. Η Βουλή έχει ανάγκη από ενεργούς πολίτες, πολίτες που θα "αδράξουν την μέρα" και θα γίνουν χαρισματικές γυναίκες και χαρισματικοί άνδρες, πολιτικοί με όραμα, οι οποίοι θα καταρρίψουν τα στερεότυπα και τις προκαταλήψεις και θα υπερασπιστούν αυτά τα πυρωμένα χώματα που καίει η αρμύρα της θάλασσας.

Έναν τέτοιο λόγο θέλω να βγάλω στην Βουλή των Εφήβων με σκοπό να επηρεάσω όσους περισσότερους ανθρώπους μπορώ για να κάνουμε όλοι μαζί, χωρίς κόμματα, τη στροφή προς τη γαλήνη αυτού του τόπου, που όσο και αν θέλει να καμώνεται τον έφηβο, είναι ένας μεσήλικας με βαθιές χαρακιές στο πρόσωπο από τον χρόνο, όπως ο Ζορμπάς του Καζαντζάκη.

Η ώρα πήγε 12:46. Αύριο είναι Σάββατο αλλά έχω μάθημα. Πάω για ύπνο. Σε ευχαριστώ, ευγενική αναγνώστη. Ελπίζω τα λεπτά που δαπάνησες από τη ζωή σου για να διαβάσεις το κείμενό μου να άξιζαν τον κόπο. Μακάρι η Ελλάδα μας να αφήσει τη διαφθορά, αλλά να παραμείνει όμορφη σαν ένα αυγουστιάτικο ηλιοβασίλεμα της Καληνύχτα.